

"הילדה הזו כמה בבוקר כדי להטריף אותה", "הוא בודק גבולות", "היא מניפולטיבית", "הוא עושה בכוננה", "הם ירגנו אחד את השני אם לא נתערב" ועוד ועוד משפטים שאנחנו כותבים בסיפור שלנו ונדמה לנו שאין לנו חלק בהם. אז אנחנו מגיבים – מכבים שרפות שהם מדליקים, מתחזבנים כשהם מעצבנים, נהנים כשהם חמודים או משתפים פעולה, ובאופן כללי תלויים בהם ובהתנהגויות שלהם. אנחנו לא בשליטה אמיתית. אין לנו שליטה על המון דברים, אבל יש לנו שליטה על היחסים בבית.

אני מאמינה באוירה משפחתית שאנחנו לוקחים אליה שליטה. אני מאמינה בשיפור יחסים. אני מאמינה באינטואיציה הורית ובכוונות טובות. אני מאמינה שלפעמים מספיק לחשב אחרת או לפרש אחרת כדי להשתפר. כדי לכתוב את הספר עם יותר רגעים מאושרים בתוכו.

כשהזקתי בפעם הראשונה את התינוק הבכור שלי, איל, הבטחתי לו שאעשה הכל כדי להיות האימה הכי טובה שאוכל להיות בשבילו. הבטחתי לו אחים, הבטחתי לו צחוקים, הבטחתי לו קשר ואהבה ללא תנאי. הבטחתי לסמוך על עצמי אבל גם ללמידה, לדאג לו וגם לדעת לשחרר, לשים את האגו שלי לצד ולהקשיב לממה שהוא באמת צריך ויצטרך. הבטחתי לספר לו את הספר של שניינו הכי מדויק שאוכל, עד שייהי עליו לספר את הספר של עצמו. כשתפגשו את המילים שלי, אני מקווה שתביןו את הספר שלכם טוב יותר. שתצליחו לקחת עליו שליטה ולתכנן את הפרק הבא, שתיזכרו בדברים החשובים ותשחררו את אלה שלא, שתסמכו קצת יותר על עצמכם.

הדיבור החשוב ביותר על הורות הוא לא דיבור על טכניות וטיפים. הוא גם לא דיבור על סמכות, חוקים או גבולות. הדיבור החשוב ביותר על הורות הוא דיבור על יחסים. לא יחסים שווינוניים אבל יחסים ששווינון הערך נכון בהם. יחסים שעליינו להבין את תפקידינו בהם (וכן, אנחנו בתפקיד), להסביר להבין מה הילדים אומרים לנו גם כשהם לא

**בשותפהו את המילים
של依 אני מקווה שתביןו
את הספר שלכם
טוב יותר**

אומרים, לדעת מה באמת נדרש – ולא, זה לא בהכרח להיות קשוחים יותר או להציג יותר גבולות. זה בעיקר לתבונן במלואה מהמקום של הקשר בינינו לבינם, מההבנה של כמה אנחנו משמעותיים עבורם, מהמחשبة על כישורי החיים שהיינו רוצים להעניק להם והדמיוני העצמי שלהם שנמצא בידינו. היחסים האלה אמורים לשרוד גדריה, כישלונות, התברגות, למידה וחלוקת דעתך, ולצד אוטם במה שהם צריכים כדי לעמוד באתגרים של הג'ונגל שבחווץ – הקשיים, היחסים החברתיים, בניהת הזהות שלהם, משימות החיים. ובסתופו של יום, כשיש יחסים טובים להישען עליהם, גם אנחנו חזקים יותר.

הורות היא קפיצה בנגאי. זה מפחיד וזה מעיף וזה גם חוכט, וכשהרוח מנשבת על הפנים בין שמיים לארץ אחרי שהעזנו לקפוץ, יש שם כמה רגעים של התרומות רוח והנאה שאין כמותן. תזכרו שאתם קשורים בחבל ביתחון; הילדים הם העוגן הכי טוב שיש לkaptscha זואת. הם אלה ששומרים علينا בתפקיד ההורי שבו נדרש כל כך הרבה אומץ, ורק אתם מתאפשרים רגעי הקסם האלה. אז תחזיקו חזק. קחו אוויר, יצאנו לדרך.

טקסט וילדים לא הולכים ביחד

היינו בדרך למילון يولדות, זוג אהוב ונרגש בשבוע 39 עם תאומים בפנים בבטן. עוד כמה שניות משפחה. בחודשים האחרונים עשינו כל מה שצרכיר: הזמנה של חכילת לידה, מעבר מדיירת חדר אורבניית מעלה סנדוויץ' בר שוקק רוקים לאוזור צפוני ושקט, שבו מתיילים אנשים עם עגלות. היינו מוכנים.

נכנסתי בלבד למוניטור, יובל חיכה בחוץ. עם תאומים תמיד קשה בהתחלה למצוא דופק אבל אני כבר ידעת אייפה כל אחד מהם שוכן בגופי, הרבה הודשים הסתוובנו יחד שלושתנו. הימני היה פעיל רציני, אחיו שקט יותר אבל נוכח לא פחות. הוריתי למילדת אייפה לחפש אותם ויעצתי לה להתחילה עם השמאלי. "תמיד מוצאים את הדופק שלו ראשון, הוא סבלני יותר", התבדרחתי, "אך שלו זה כבר סיפור אחר".

אני זכרת אותה מסתבכת לה שם כמו דקוט, בזמן שאני חושבת לעצמי שזאת בטח המשמרת הריאונה שלה היישר מבית הספר לאחיות. "את פה בלבד או שיש איתך מישחו?", היא שאלה ויוצאה למסדרון לקרוא ליובל, יודעת לפני כולנו她们 השניות האחרונות שלנו לפני שהיקום קורס.

יובל נכנס לחדר בעיניהם מודאגות. מיד אחריו היא נכנסת בליווי רופא ושניהם, בזהירות רבה, מבשרים לנו שנדרשת בדיקת אולטרסאונד

כדי שנובל למקם את הדופק. יובל מחזיק לי את היד כמו בכל אולטרסאונד. הרופא מביט במסך, מניח את המכשיר וمبשר לנו שנגמרו בתוכי החיים.

זה היה ההיריוון השני שלי. בפעם הראשונה זה נגמר אחרי 22 שבועות. הרגשנו אז מוכי גורל וצער, הרגשנו את מלא עצמתה של הפרידה מהפנטזיה. ארבעה חודשים אחרי הפרידה מבתנו הבכורה, הרגשתי שאלותים מפצח אותה כשבאולטרה סאונד התבשתי שיש שני דפקים. היהrecht פואטិ בשניים האלו שהגיעו לנחם את רחמי: שני ילדים יהיו לי, אחד על האובדן ההוא, והשני יהיה לו לאח. בנדאה בכל זאת הייתה תוכנית גדולה יותר, ואיזו זכות יש לי שאני נכנסת להיריוון כל כך בקלות. ההיריוון היה לא פשוט, אבל אחרי שעברנו את בדיקת מי השפיר, שסימנה עברנו את השלב שבו נעצרנו בהיריוון הראשון, הרגשנו שניצחנו. זהו, אני יודעת לייצר תינוקות ללא מום גנטי מפחיד. הכל בסדר.

בשלב מסויים הושכבתי לשמרות היריוון, כי הגוף הקטן שלי לא הצליח להתמודד עם המסה. הייתה מושיטה שתี้ ידיים קדימה ומרגישה את הבطن נגמרה יחד עם כפות הידיים. התעסקתי בעיקר במחשבות כפויות על האופציה לחזור לגינס אחרי כל החוויה החוצנית זו, ורק רציתי להגיע לשבוע 36, כמו שפקד הרופא המטפל, ולצאת מכל סכנה לידי מוקדמת. ובאמת, הייתה שומרת היריוון מצטיינת. שמרת על ההיריוון והוא שמר עלי; עד שימושו שם למעלה נרדם בשמירה.

לייה שקטה נקדחת כבה על שם מה שאין בה; אין בכלי של תינוק. עד שבוע 22 אם קורה משהו לעובר אפשר לעשות הפללה. אם זה קורה מאוחר יותר, בדרך כלל צריך ללדת אותה. זו לייה לכל דבר: חדר לידה, זידוז, ציריים. לעיתים העובר מת ברחם בגלל מום או חבל טבור שנכרך, אבל בחלוקת גדול מהמרקם, וגם במקרה שלנו, אף אחד לא יודע מה קרה.

איך מעכלים דבר כזה? האמת היא שלא מעכלים. במשך שעה צעקתי לשמים ובכיתתי בכלי שלא ידעתי שי יכול לצאת ממנה. כשה

שהעפיפיים שלי נפוחים מרוב בכדי הבנתי לראשוונה את המשמעות של המילים "יבשו הדמעות". אחר כך הבנתי שהמשמעות הכי קשה עדין ניצבות לפניי. הייתה צריכה לעבור לידה, ועוד לפני זה, היוו צריכים לעדכן את המשפחה: להתקשר לאבא שלי הדואג והאהוב, ולהוריו של יובל, שהיו ב"CONNEXIONES" ימים רבים, ולבשר שהחלום שלהם על נסדים התרסק. אבא שלי הגיע תוך חצי שעה. אחרי עוד חצי שעיה גם ההורים של יובל היו שם. ראתה את אבא שלי בוכה מעט מאוד פעמיים, וזה הייתה הפעם הקשה מכולן.

הם ישבו מחוץ לחדר הלידה בחברת סבים וסבתות נרגשים, שומעים מסביב עוד ועוד דיווחים על פתיחה מלאה, يولדת אמיצה וננד מושלם. כאשראא שלי חיבק אותו, כל מה שהצלחתி להגיד לו היה "סליחה, אבא". הצערתי על האcosa שגרמת לי להם, על הכאב והעצב שהם מרגישים. ועל זה שלא עמדתי בציפייה הכל כך פשוטה: להיכנס להירון ולולדת להם נסדים.

בשלב הבא נראה הבנתי שכדי לקחת להם חלק מהצער אצטרך להיות חזקה, לדביק את החthicות של עצמי מחדש. בשביili, בשבייל יובל, בשבילים. זה היה השלב שבו נכנס אל חדר הלידה ההומור השחור. אני לא זכרת מה בדיק אמרתי אבל צחקנו שם המונ. צחקנו ובכיננו. וכבר שם, בתוך הצחוק ההיסטורי והבכי הכאב, התחלתי להבין שאנחנו נהיה בסדר. שאני מספיק חזקה כדי למצוא בפנים פירורים של שמחה בשביili ובשביל האנשים שאני הכי אוהבת בעולם. שאני אהיה בסדר ואז הם יהיו בסדר, וכשהם יהיו בסדר אז אני אהיה בסדר באמת.

אחרי 18 שעות אני לוחצת והבכור שלי יוצא. הייתי בטוחה שהימני יצא ראשון, היה לו אופי של בכור שם בפנים. הוא נראה ויתרalach שלו, אני חושבת. אחרי כמה דקוטה הימני מצטרף אליו. הוצאות הרפואיות עלוי להחזיק אותם, להיפרד, לנשך בפעם האחרונה. אחת המילדות אומרת לי כמה הם יפים, התינוקות המתים שלי, וכמה זה חשוב לתחליק האבל להיפרד. אבל אני יודעת שם אראה אותם אשתגע. אני יודעת, עמוק בפנים, שהחיים המיעטים שנותרו בי באותו

חדר לידה לא יהיה שלי אם אהבק את ילדי המתים. "איזה מין אימה לא רוצה להיפרד מהילדים שלה?", אני חושבת בזמן שתופרים אותה. הכול כואב לי ומעורפל, אבל הידיעה שאני צריכה להציל את עצמי מאוד הרבה. ממש כמו אשת לוט, אני יודעת שאסור לי להבית. שאמ אביט אהפוך לנציג של מלך. אז כדי לשרוד אני בוחרת להיות אימה שימושה מאחור את ילדיה המתים. ב-7 במרס 1999, בחדר לידה מס' 6, אני בוחרת בחיים.

באותה שנה נאסר השימוש בקדורים לייבוש חלב. מצאתי את עצמי עומדת במקלחת בבית הגוף פצע, עם תפרים כואבים וחלב מטפטף מהשדים. זו הייתה מקלחת אiomah. כל כך חיכיתי להתקלח בבית, אבל אף אחד לא הכין אותי לרגע האכזרי הזה, שבו יזול ממני חלב אם, ויזכיר לי שאין לי את מי להאכיל בו. התוישבתי על הרצפה עם המים הזורמים, החלב הנוטף והדמעות. הלידה הייתה מאחרוי, אבל המשך החיים היה לפנוי.

"מזל טוב!", קראו המוכר במכולה, והספר, והשכנה הנחמדה, ושאר אנשים טובים שלא היו מעודכנים بما שהתרחש בחיינו, ואני בעיקר התבאסתי מזה שהתשובה שלי לברכה השגרתית הזאת הולכת לעשות להם כל כך לא נעים. הבטתי במראה ויצאתי לרחוב, נראית לגמרי שלמה מבחוץ אבל שכורה ומפורה מבפנים. הסתכלתי על העוברים והשבים ותהייתי מי מהם מפורק מבפנים כמווני. זה הרי שקר כל הסיפור הזה של בגדים, חיוך, הליכה, איפור. אילו רק האנשים השבוריים היו מסוימים באיזה אותן קטע, כדי שנוכל להיזהר בהם יותר, אולי לחיך אליהם קצת, לא לרחם, רק לנחם. כדי שנוכל למצוא אחד את השני, לפגוש כל אחד את ריסוקו הפנימי של الآخر ולדעת שמתחת לשכבות החיצונית שכנים פצעים שותטים של אובדן.

אחרי שבועיים בבית זה היה מאוד ברור. החיים קצריים, אנחנו בוחרים בשמחה. אנחנו אוהבים ונחזים באהבה שלנו כי זה גלגול ההצלחה היחיד שהחיים נתנו לנו, אנחנו טסים לניו יורק, כי זה רחוק מכאן ורחוק מהGBTים המרחמים של אנשים טובים. אולי שם נצליח

לא לرحم על עצמנו ולהזכיר בדבר שהכי חשוב לנו לזכור: שזה קטן علينا, שהביחר שלנו יכול להביא לנו אושר גדול, ששמחה זו בחירה שאנו חנו עושים בכל יום. בתוך כל הצער שעתך אותנו, היה לנו רעב גדול לשמחה.

שלושה שבועות הלכנו בארץ זהה, בזבונו כסף ואהבו. זה עשה את שלו. השמחה חזקה אל הגוף שלי, והוא בחר לעשות אותה את מה שהוא יודע לעשות כל כך טוב: להיכנס להיריון. ב-9 במרס שנה אחרי, נולד איל שלי, 3,250 גראם של חיים. וכשהחזקתי אותו, פועם ופועה בידיו בפעם הראשונה, נפרדתי גם מהם. החזקתי גם אותם. בכחתי מתרגשות הפגישה ובכחתי על הפרידה היא, ובכחתי כי ניצחתי, ובכחתי על מה שהפסדתי, ובכחתי בעיקר כי הוא בכה, ואיזה כיף זה לשם בכח בחדר לידה.

המונח "לידה שקטה" לא מדויק. השקט בהיעדר בכיו של תינוק רועם מאד. בתוך נפשה של אימה שמתאבלת על חלום שמית, על ידים ריקות, על ציפייה לפגישה שלא תקרה, יש הרבה דברים מלבד שקט. למה זה קרה לי אני לא יודעת, אבל אני יודעת מה קרה בזוכות העובדה שזה קרה לי. אני יודעת שהזוגיות שלי פגשה ברית חדשה, שהצמיחה אהבה חדשה, אהבה שרדה את אחד הכאבים הכי גדולים שיש לחיים להציג לזוג בגיל 28. זוג שמאבד את

החלום בסוף תשעה חודשי היריון, מאבד את השמות שכבר החליטו עליהם בשיחותليلיות והתגלגולו אל תוך הדמיון, מאבד את ליטופי הבطن, שלא יזרו בהיריונות הבאים, מאבד את התמימות.

היום אני יודעת שהרוווחנו את החיים, למדרנו פרופורציות, למדרנו אמונה ורצון. האסון הוא שפקד אותנו גידל את ההורים שאנו חנו היום. אני יודעת שבזכות שני הילדים שמתו ברחמי אני אימה אחרת לחמשת ילדי. אני יודעת שבזכותם אני מתמודדת יום יום עם קשיים של אימהות ומודה על כל קושי "רגיל" שהחיים זורקים לכיווני. אני

בדרךתי בדרכות

לטזריך בבי של תינוק

בבְּנֵי בָּנָקָום שׁוֹבֵן

בְּבָנָן בְּבָנָן וְבָנָן

יודעת שבורכתי בזכות להעיר בכיו של תינוק, בכיו של ילדים, בכיו בכלל, כי הייתה במקום שבו תינוקות לא בוכים.

החויה היא עברה לגור אצלי במקום אחר. מקום מכובד שמצויר לי להיות שמחה בחלקי, מקום רחוק, כאב, מתגעגע לתינוקות שעולים לא פגשתי, אך שלם וסגור. ולפעמים, כשהאני רואה אימה עם עגלת של תאומים, אני נזכרת בחלום שהתנפץ, מהבקת את עצמי מבפנים, וכשהאני מגיעה הביתה אני רוקדת עם הילדים במטבח ריקודים של שמחה עם מוזיקה רועשת מאוד. כי שקט וילדים לא הולכים ביחד.